

C. H. Spurgeon

A feltámadt Úr első megjelenése a tizenegy tanítvány körében

Lk 24,36–44

(Részlet „Az üdv üzenete” prédikációiból)

Szeretett barátaim! Az előttünk levő igében az Úr megjelenései között ez a legteljesebb, a leggazdagabb leírás a feltámadás első napjának eseményeiről! A hosszú és megjelenésekkel teljes napnak záradéka ez. Összefoglalja a hét első napjának történéseit, a látott, tapasztalt dolgait.

Megdöbentő látvány volt a tátongó üres sír. Előtte a sirt bezáró és lepecsételt kőkapu félrelökve. Belül az otthagyt leplek és a hely, ahol az Úr feküdt. Ezen túl ott voltak a szent asszonyok, akik angyali megjelenést láttak, és azt mondták, hogy ő él! Magdalai Mária egy különös párbeszédéről számolhatott be, amelyet az Úrral folytatott. Péter és János is megjelent az üres sírnál. Egy mondatban azt is közlik, hogy Simonnak is megjelent. Ezt összefüggésbe hozhatták az ő tagadásával.

A különös és a most még zavaró hírek arra indították a tizenegyet, hogy összegyűljenek (Mk 16,14), talán közös vacsorára. Már nagyon későre járhatott az idő, és az emmausiak, akik visszatértek Jeruzsálembe, még együtt találták a tanítványokat, és ők is elbeszélték, hogy látták az Urat (noha más alakban), de az azonosítást „kétségtelenné” tették. Ők említik meg, hogy Simonnak is megjelent az Úr. Ezekről beszélgettek az egybegyűltek, vagy inkább vitakoztak, és úgy látszik, hogy kölcsönösen nem hittek egymásnak. Pedig, mennyire szerették volna, ha ezek a dolgok igazak lettek volna! (Feltételezhető, hogy Tamás közben elhagyta a tanítványi közösséget, és a „terméketlen” vitában tovább már nem vett részt).

A felforrósodott pillanatban azonban megállt köztük Jézus, noha az ajtók zárva voltak. A kételkedőket egy újabb „képtelenséggel”, nem várt megjelenésével lepte meg az Úr! Azt a fagyos légkört, amely betöltötte nemcsak a termet, ahol együtt voltak, hanem dermedt szívüket is, fel kellett oldani. Az Úr szeretetének teljes melegével fonta körül tanítványait, és töltötte be a szomorúsággal telített termet. Ez a felfoghatatlanul megrázó megjelenés szükséges volt ahhoz, hogy ebből az állapotukból kiemelhesse az Úr tanítványait, hogy az Írások jövendöléseinek beteljesedését az ő rest szívükkel felfoghassák, és ráeszméljenek arra, hogy mindezeknek meg kellett történni!

A feltámadás bizonyossága

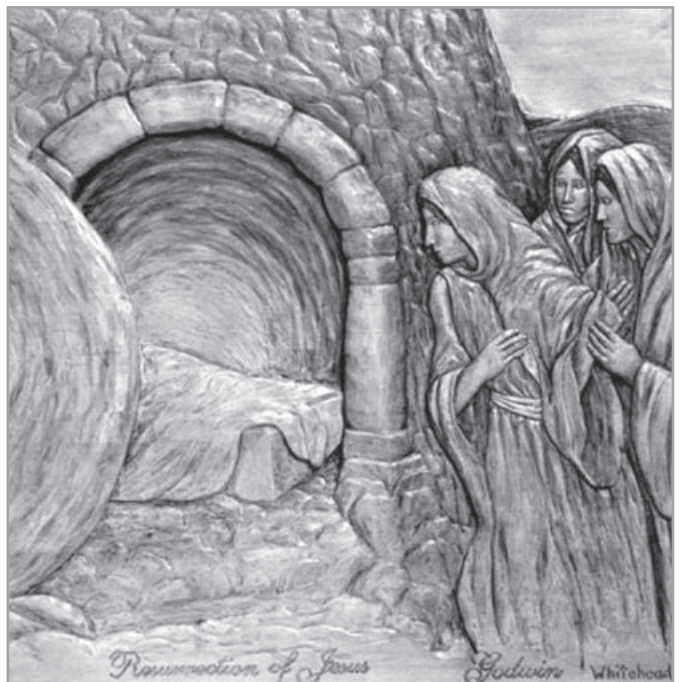
Történeti tekintetben a legbizonyítottabb Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása. Ezt nem tagadhatja senki, aki hajlandó felebarátja bizonyágtételének csak a legcsekélyebb fontosságot is tulajdonítani, hogy Jézus, aki a kereszten meghalt és az Arimáthiai József sírjába eltemetett, a halálból egyértelműen feltámadt.

A feltámadás első jele a házban egybegyűltek számára az volt, hogy a feltámadt *beszéde* hallható volt! A hallás

bizonyító ereje el nem vitatható. A köszöntés-üdvözlés szokása, hangneme ismert és jellemző volt. „*Békesség nektek!*” A kívülvalók is megtapasztalták, hogy ember úgy nem szól, nem beszélt, mint Jézus (Mt 7,28–29). Jézus utolsó szavai felerősödtek a tanítványok fülében a köszöntésre: „*Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek.*” De az intő szavak is emléket idéztek fel a tanítványokban: *Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben?* Lehetetlen, hogy a Genezáret-tó viharában elhangzó intés: „*Miért félték ennyire? Miért nincs hitetek?*” – most ne jutott volna eszükbe. Vagy egy másik esetben, amikor az Úr a habokon járt, és kísértetnek gondolták, de ő szólt: „*Bízatok, én vagyok, ne féljete!*” – Elképzelhetetlen, hogy ez nem ébresztett volna reményt a szívükben?

Urunk tanítványai hibáit soha el nem hallgatta, tévedéseiktől soha el nem tekintett hamis, elnéző hajlammal, a bűnt eltűrve saját kényelméért. A szemrehányás is jeladás volt a megszeppent tanítványoknak. Jézus földi életének utolsó napjaiban az Írásokra emlékeztetett gyakorta. Most is Mózesről, a prófétáktól és a zsoltárokból veszi emlékeztető szavait, amelyek órá mutatnak. Ezek vigasztalták a tanítványokat, de fel is kavarta őket lelkük mélyéig. A hang és a beszéd hatalmas meggyőző erő!

Vegyétek figyelembe, hogy a hang, a szó ereje annál is inkább hathatós volt, mert ők (legalábbis látszólag) ugyanazok az emberek maradtak, mint akik azelőtt voltak. Megrémültek, álmélkodtak, azt vélték, hogy lelket látnak,

Resurrection of Jesus

Followers Whitehead